

Це було двічі

КУПИТИ

У 2008 році у маленькому гірському містечку Сагас трапляється трагедія — сімнадцятирічна Жулі зникає безвісти, залишивши лише свій велосипед, схований біля дерева. Батько зниклої, лейтенант жандармерії Габріель Москато, починає відчайдушне розслідування, що приводить чоловіка до готелю «Фалез». Там, виснажений місяцем марних пошуків, чоловік нарешті засинає. Посеред ночі його раптово будять глухі удари об вікно. Але це найменш дивна річ, адже Габріель розуміє, що він знаходиться у зовсім іншій кімнаті. Дезорієнтований, чоловік йде до рецепції, де дізнається, що зараз 2020 рік, і останні дванадцять років стерлися із його пам'яті. Його доньку так і не знайшли, Москато більше не живе у Сагасі, а всі близькі відвернулися від нього, і він гадки немає чому. Габріелю доведеться заново пройти шлях пошуку, адже він ніколи не здавався у спробах знайти доньку.

Готель «Бескид» стояв у тій місцині, де долина Арви вужчає, опиняючись у скелястій тіснині за три кілометри на схід від Сагаса. За готелем із сорока шести кімнат височіла стодесятиметрова вапнякова стіна, яка навіть у літню спеку була на три чверті в тіні, вкрита убогою рослинністю і затулена від сонця сіро-білими вершинами Савойських Альп. Там панувала постійна холоднеча, із засніжених верховин спускався потік крижаного повітря, надто ж зараз, у квітні 2008 року, коли весна вочевидь запізнювалася.

Хилилося вже до пів на дванадцяту вечора, коли лейтенант Габрієль Москато з'явився біля стійки реєстрації в одному з тих старосвітських закладів, де стіни були оббиті грубим брунатним покриттям. Колекція різдвяних статуєток, що вишикувалася на полицях, надавала готелю вигляду старого шинку із сумнівною репутацією.

Жандарм знав господаря цього двозіркового закладу: Ромуальд Таншон запропонував літню роботу його доньці на два сезони поспіль і взяв її на випробний термін.

Чоловіки потиснули один одному руки. Давненько вже господар «Бескиду» не бачив Габрієля Москато. Вбраний у темно-синю куртку зі зведеним по вуха коміром, височенний лейтенант жандармерії Москато — на зріст він був майже метр дев'яносто — здавалося, постарів років на де-сять. Скільки часу минуло відтоді, як він востаннє спав?

— Мені шкода, що таке сталося з вашою дочкою, — мовив Ромуальд Таншон. — Від щирого серця сподіваюся, що ви її відшукаєте.

Габрієль Москато вже цілий місяць змушений був терпіти такі фрази в Сагасі — містечку з населенням тринадцять тисяч осіб, тісному, неначе горня, яке запхав поміж гір невідомий засновник. У всіх вуличних закутках, у найменшій крамничці, до якої заходив. Усе це йому вже в печінках сиділо, але він чемно кивав. Зрештою, люди просто хотіли висловити співчуття.

— Я перевіряю готелі довкола Сагаса, де зупиняються проїздом. Прошу службовців показати список клієнтів, що зупинялися приблизно

того числа, коли зникла моя донька. Якщо мені відмовляють, що я можу цілком зрозуміти, то сповіщаю в бригаду, починаються різні офіційні клопотання — і все це ускладнює життя. То як спокійно вирішимо це на місці, всі тільки виграють.

Ромульд Таншон дістав книгу реєстрації з шухляди за прилавком.

— Про конфіденційність забудьмо. Якщо я можу допомогти...

Він поклав книгу перед Габрієлем і заходився клацати по клавішах комп'ютера.

— Зараз 2008 рік, а я досі не перейшов остаточно на комп'ютерний облік. Ще заношу дані в стару добру книгу реєстрації. Тут усе записано: ім'я, прізвище, дата прибуття і відбуття, спосіб оплати.

Він зняв один з небагатьох ключів, що висіли на стіні. Більшість чужинців, що винаймали житло в Сагасі, відвідували пенітенціарний центр на околиці містечка, де в жахливих умовах утримувалися дві тисячі осіб.

Туризму тут і близько не було. Гірськолижні курорти заступала в'язниця, лікарня, окружний суд і жандармерія.

— Я чергуватиму на посту до півночі,— додав Таншон.— Ви можете зайняти двадцять дев'ятий номер і перебувати там, скільки потрібно... Як ітимете, а мене вже не буде, то повісьте ключ на дошку, а книгу реєстрації покладіть на прилавок.

— Дякую, Ромуальде.

Губи господаря готелю занепокоєно стислися під його великими чорними вусами, де почало пробиватися кілька сивих волосин. Що вдієш, сорокаріччя нікого не щадить.

— Це найменше, що можу я зробити. Мені подобається Жулі. Такого ніколи не повинно було статися. Злапайте виродка, який це вчинив.

Він показав великим пальцем на двері позаду себе.

— Якщо буду потрібен, дзвоніть.

Габрієль піднявся на третій поверх. Пахло лакованим деревом, утім, вогкість теж відчувалася. Ночівля в такому місці викликала б депресію в будь-якого фахівця з позитивної психології. Вікно двадцять дев'ятого номера виходило на скелю — до неї було двадцять метрів. Габрієль марно

зводив очі — не видно жодного проблиску зір. Тільки непроглядна фортеця пітьми, за якою вчувалися відчайдушні крики його доньки.

Тридцять два дні пекла — й досі жодних новин. Жулі не повернулася додому надвечір місяць тому. Її гірський велосипед знайшли вранці 9 березня, наступного дня після зникнення, на краю густого модринового лісу, що сягав верховин. Жулі тричі за тиждень тренувалася на схилах, щоб приготуватися до перегонів, які мали відбутися у липні в Шамоні. Експерти з'ясували, що сімнадцятирічна дівчина, спускаючись, різко загальмувала за п'ятдесят метрів від посипаної жорствою стоянки, на схилі між Сагасом і Альбіоном. Її велосипед стояв прихилений до дерева наприкінці гальмівного сліду.

Вівчарки малінуа з кінологічної бригади згубили її слід поблизу стоянки. Жулі була проста дівчина, донька жандарма і медсестри. Дитя гір, що полюбляло шахи, природу й кіно і завжди ходило з фотоапаратом чи цифровою відеокамерою. Вертольоти, десятки піших пошуковців прочесали ліс, кручі, плоскогір'я. Водолази обстежили дно річки, всі перепони у воді — пні, стовбури дерев, залізаччя, що могло затримати тіло.

Крім пошуків на території, група із шести жандармів, до якої входив і Габрієль, опитала друзів Жулі та її шкільних приятелів. Простежили весь її день по хвилинах, зібрали всі записи з камер відеоспостереження, проаналізували всі телефонні дзвінки, номер за номером. Увечері, у вільний час, коли інші жандарми вже повернулися до своїх родин, Габрієль сам обходив гостьові будинки, хостели й готелі. Опитував управителів або проглядав списки постояльців і переписував у блокнот дані. Викрадач, якщо, звичайно, це викрадення, міг виявитися місцевим парубком, жити в лісі чи в горах, але міг бути і випадковим мандрівником. Не можна було нехтувати жодним слідом.

Двадцять дев'ятий номер мав спартанський вигляд.

Стола в кімнаті не було, стояв тільки один стілець. Дротовий телефон, тьмяні штори, недолуга ванна кімната з унітазом біля душу. Без телевізора, зате маленький холодильник був щедро завантажений міцними напоями.

Рекомендована література

Калеб Траскман. Книга
1. Незавершений
рукопис

9 листопада

Мовчазна пацієнтка

Їсти, молитися, кохати

Ловець повітряних зміїв

Чотири вітри

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ